

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/90/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313206828
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1313206828.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Valérie Kleinovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobkyne: P.na P., A.. XX.XX.XXXX, W. Č. Y. X, Q. O., zast. VIVID LEGAL, s.r.o., so sídlom Plynárenská 7/A, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653, so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, zast. Roman Kvasnica a partneri s.r.o., IČO: 36 866 598, so sídlom Žilinská cesta 130, Piešťany, o zaplatenie 15.473,25 eur s príslušenstvom a opakujúcej sa renty, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 22. novembra 2017 č.k. 12C 60/2013-481, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 15.473,25 eur s príslušenstvom, **p o t v r d z u j e.**

Vo zvyšku, teda v druhom výroku a v časti o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom, druhým v poradí, súd prvej inštancie v prvom výroku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 15.473,25 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.11.2015 do zaplatenia, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.12.2015 do zaplatenia, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.01.2016 do zaplatenia, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.02.2016 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.03.2016 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.04.2016 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.05.2016 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.06.2016 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.07.2016 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.08.2016 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.09.2016 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.10.2016 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.11.2016 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.12.2016 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.01.2017 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.02.2017 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.03.2017 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.04.2017 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.05.2017 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.06.2017 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.07.2017 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.08.2017 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.09.2017 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.10.2017 do zaplatenia, vo výške 8 % ročne zo sumy 618,93 eur od 16.11.2017 do zaplatenia. Druhým výrokom tohto rozsudku uložil žalovanému povinnosť vyplácať žalobkyňi mesačne sumu 618,93 eur vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom tento výrok nadobudne právoplatnosť, až

do dožitia žalobkyne s tým, že nárok na mesačné peňažné plnenie jej vznikne poslednýkrát za mesiac, v ktorom sa dožije aspoň prvého dňa a bude splatný k 15. dňu tohto mesiaca, v ktorom sa žalobkyňa dožije aspoň prvého dňa. Tretím výrokom rozhodol o trovách konania tak, že žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. V odôvodnení tohto rozsudku uviedol, že predmetný spor rozhodol pôvodne rozsudkom č.k. 12C 60/2013-385 zo dňa 06.11.2015, ktorým žalobe vyhovel v časti zaplatenia sumy 40.849,38 eur s príslušenstvom a v časti týkajúcej sa vyplácania sumy 618,93 eur opakovane, do dožitia žalobkyne, ju zamietol. Tento rozsudok na základe odvolaní podaných oboma stranami sporu odvolací súd vo vyhovujúcej časti potvrdil a v zamietajúcej časti, ako aj časti, ktorou bolo rozhodnuté o trovách konania, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po tom, ako mu bola vec v zrušenej časti odvolacím súdom vrátená na ďalšie konanie, na pojednávaní dňa 22.11.2017 pripustil na základe návrhu žalobkyne zmenu žaloby spočívajúcu v rozšírení sumy nezaplatených rent, a to aj za obdobie od novembra 2015 do novembra 2017 (v znení ako je uvedené v prvom výroku preskúmaného rozsudku), na základe čoho sa táto suma 15.473,25 eur, predstavujúca súčet nezaplatených rent za obdobie od novembra 2015 do novembra 2017 s príslušenstvom, stala spolu s uplatneným nárokom na vyplácanie opakujúcich sa rent do dožitia žalobkyne predmetom ďalšieho konania.

3. Vykonal dokazovanie výsluchom strán, oboznámením sa so zmluvou o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu zo dňa 19.01.1996, štatútom podporného dôchodkového fondu SŠS, výpoveďou zmluvy o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu Slovenskej štátnej sporiteľne a.s. zo dňa 26.10.2009, nálezom ÚS SR zo dňa 25.04.2012, rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 12C 119/2010-584 a inými dôkazmi založenými v spise ustálil, že strany sporu uzavreli dňa 19.01.1996 v zmysle ust. § 842 až 844 Obč. zák. zmluvu o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s., na základe ktorej sa žalobkyni doživotne založilo právo na vyplácanie dôchodku žalovaným vo výške 618,93 eur mesačne. Skonštatoval, že v zmluve nebola dohodnutá možnosť výpovede, čo znamená, že obe zmluvné strany pri jej uzatváraní nemali záujem ju v budúcnosti vypovedať. Žalovaný doručil žalobkyni výpoveď zo dňa 26.10.2009, v ktorej ako dôvod výpovede uviedol ust. § 582 Obč. zák. a podľa trojmesačnej výpovednej doby za deň skončenia zmluvného vzťahu určil deň 31.03.2010. Ďalej uviedol, že žalobkyňa z dôvodu, že jej žalovaný od mája 2010 neplatil dôchodok, podala návrh na zmenu žaloby, ktorým rozšírila žalobu aj o zaplatenie rent za obdobie od novembra 2015 do novembra 2017.

4. Vec posúdil právne podľa ust. § 3 ods. 1, § 34, § 39, § 40 ods. 1 a 3, § 842, § 843, § 575 ods. 1, § 582 a § 517 ods. 2 Obč. zák. a ust. § 1, § 27 ods. 8, § 116, § 119 ods. 3 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a uviedol, že žalobkyňa si žalobou uplatnila nárok na zaplatenie dôchodku titulom zmluvy o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu, ktorú posúdil ako zmluvu o dôchodku podľa ust. § 842 a nasl. Obč. zák. Vysvetlil, že dôchodok je potrebné chápať ako opakujúce sa plnenie (rentu), a že zmluvou podľa ust. § 842 Obč. zák., ktorá musí mať písomnú formu, sa niekto zaväzuje, že inému bude doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania vyplácať určitý dôchodok. Skonštatoval, že jej účelom je niekoho zabezpečiť, či už doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania, keď dobu trvania zmluvy možno viazať na konkrétnu dátumom neurčiteľnú objektívne zistiteľnú skutočnosť, z ktorej je možné bez pochyb zistiť, kedy sa skončí, pričom v čase uzatvorenia zmluvy nemusia mať zmluvné strany istotu, kedy dohodnutá doba uplynie, je však isté, že táto skutočnosť určite nastane. Vyhodnotil, že predmetnou zmluvou o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu SLPS, a.s., sa v prospech žalobkyne založilo právo na vyplácanie dôchodku doživotne, teda na dobu určitú neurčitého trvania, keď bol presne určený okamih začiatku vyplácania dôchodku a okamih ukončenia právneho vzťahu, a to smrťou, teda skutočnosťou, ktorá nie je závislá od ľudskej vôle. Uviedol, že už charakter predmetného právneho vzťahu svedčí o tom, že takýto typ zmluvy nie je možné dohodnúť na čas neurčitý, ale buď doživotne, teda do okamihu smrti oprávneného, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania špecifikovanú určitým časovým úsekom, ktorý má svoj začiatok a koniec. Mal za nepochybné, že pri predmetnej zmluve je jasne daný jej začiatok, a to počnúc mesiacom, nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začala žalobkyňa poberať starobný alebo plný invalidný dôchodok, a tiež je jasne špecifikovaný jej koniec, a tým je smrť žalobkyne. Z uvedeného vyvodil, že sa jedná o určitú dobu s presne určeným začiatkom a koncom, len jej trvanie je neurčité, keďže trvanie právneho vzťahu bolo stranami dohodnuté do okamihu úmrtia žalobkyne, teda do doby, kedy nastane skutočnosť nezávislá od ich vôle, ale do doby objektívne zistiteľnej a určiteľnej. Pri prejudiciálnom posúdení platnosti právneho

úkonu výpovede zo zmluvy dospel opäť k záveru, že žalovaný nemal právo uvedenú zmluvu zo dňa 19.01.1996 podľa ust. § 582 Obč. zák. vypovedať, pretože nebola uzavretá na dobu neurčitú. Výpoveď zmluvy zo strany žalovaného vyhodnotil za v rozpore so zákonom a za neplatný právny úkon v zmysle ust. § 39 Obč. zák., a ustálil, že zmluva o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s., nebola touto výpoveďou žalovaného ukončená, je platná a účinná a zmluvné strany si musia podľa nej poskytovať plnenia.

5. Zaoberal sa aj námietkou žalovaného, ktorý tvrdil, že jeho záväzok voči žalobkyni zanikol z dôvodu nemožnosti plnenia (§ 575 a násl. Obč. zák.), a vyhodnotil ju ako nedôvodnú, keď mal za to, že žalovaným cit. ust. § 27 ods. 8 zákona o bankách sa netýka vzťahov upravených predmetnou zmluvou, teda interných vecí banky a zamestnanca, keď tento zákon upravuje vzťahy banky navonok, t. j. uzatváranie zmlúv s klientmi, či inými bankami vzhľadom k predmetu činnosti. Uviedol, že tento záver priamo vyplýva z existencie interných predpisov banky týkajúcich sa úpravy zmluvy o dôchodku, ktorými si banka upravila spôsob poskytovania výhod svojim zamestnancom, ako uvádza Štatút, s poukázaním na výrazný humánny spôsob sociálnej a ekonomickej stabilizácie svojich zamestnancov. V tejto súvislosti poukázal na to, že obdobný názor vyplýva aj z nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 26/2012 zo dňa 25.04.2012.

6. Nakoľko sporná zmluva je platná a účinná, považoval za zřejmé, že zmluvné strany si musia podľa nej poskytovať plnenia, preto vyslovil, že žalobkyňou uplatnený nárok na plnenie za ďalšie obdobie od novembra 2015 do novembra 2017 vo výške 15.473,25 eur je dôvodný, a jej žalobe v časti o zaplatenie tejto sumy vyhovel, a okrem istiny jej priznal aj žalovaný úrok z omeškania a to od 16.11.2015 do zaplatenia, kedy nastala splatnosť prvého plnenia, a následne vždy od odo dňa nasledujúceho po splatnosti každého jednotlivého mesačného plnenia. O úroku z omeškania rozhodol podľa ust. § 517 ods. 2 Obč. zák., § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a základnej úrokovej sadzby ECB, príslušnej pre vo výroku špecifikované obdobie ročne do zaplatenia.

7. V časti žalobkyňou požadovaného výroku, že žalovaný je jej povinný zaplatiť sumu 618,93 eur vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom rozsudok Okresného súdu Bratislava III nadobudne právoplatnosť, až do jej dožitia, s tým, že vyplácanie peňažných plnení sa skončí mesiacom, v ktorom sa žalobkyňa dožije aspoň prvého dňa tohto mesiaca, vyslovil, že v danom prípade ide o typ zmluvy uzatvorenej v zmysle hmotného práva podľa ust. § 582 Obč. zák., predmetom ktorej je záväzok na opakovanú činnosť, kedy ako aj samotná prax ukázala, žalobkyňa by sústavne musela podávať nové a nové žaloby za ďalšie nasledujúce plnenia pre sústavné porušenia povinnosti žalovaného voči nej, preto žalobe aj v tejto časti uplatnenému nároku do budúca vyhovel, konštatujúc, že je z neho pre žalovaného zřejmý a jednoznačný moment ukončenia jeho povinnosti z predmetnej zmluvy voči žalobkyni.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobkyni ako úspešnej strane sporu priznal voči žalovanému, ktorý bol v spore neúspešný, náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súčasne uviedol, že o výške priznanej náhrady trov konania rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania. Uviedol, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď neaplikoval ust. § 119 ods. 3, veta za bodkočiarkou, § 27 ods. 8 a § 116 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. Trval na tom, že na posudzovaný právny vzťah je potrebné aplikovať zákon o bankách, pretože to vyplýva priamo z jeho ustanovenia § 1, v ktorom sa uvádza, že „zákon o bankách upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému“, pričom posudzovaný vzťah považoval za vzťah súvisiaci so vznikom, organizáciou, riadením a podnikaním žalovaného, čo podľa jeho názoru vyplýva aj priamo z vykonaného listinného dôkazu - Štatútu podporného dôchodkového fondu Slovenskej štátnej sporiteľne účinného od 01.07.1993, v ktorého čl. I sa uvádza, že podporný dôchodkový fond Slovenskej štátnej sporiteľne slúži okrem iného,

na podporu stabilizácie svojich pracovníkov, teda je vzťahom nepochybne súvisiacim s organizáciou, riadením a čiastočne aj podnikaním žalovaného ako banky. Vyhodnotil, že právny vzťah založený zmluvou o dôchodku je dotknutý zákonom o bankách z dôvodu, že jeho predmetom je banke zakázaná činnosť, ktorej vykonávanie je v rozpore so zákonom o bankách. Uviedol, že ust. § 119 ods. 3 zákona o bankách sa neobmedzuje len na vzťahy banky vzniknuté pri výkone bankových činností, ale zakazuje banke vykonávať iné činnosti než v súlade so zákonom o bankách, čo znamená, že aj činnosti, ktoré sa dostali do rozporu s týmto zákonom, konkrétne poskytovanie plnení, na ktoré sa banka nesmie zaviazat' v zmysle ust. § 27 ods. 8 (plnenia hospodársky neodôvodnené alebo plnenia nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote). Tvrdil, že záväzok na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči žalobkyni s poukazom na vyššie uvedené ustanovenia zákona o bankách, ak by predtým existoval, zanikol, pretože plnenie sa stalo nemožné podľa ust. § 575 ods. 1 Obč. zák. v spojení s ust. § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách. Poukázal tiež na to, že zmluva o dôchodku je uzatvorená bez protiplnenia pre neho, a odo dňa účinnosti zákona o bankách nemôže pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s ním. Zákon o bankách mu zakazuje uzatváranie zmlúv bez protiplnenia, akou je predmetná zmluva o dôchodku, ktorú nepovažoval za zmluvu medzi zamestnancom a zamestnávateľom, pretože bola uzatvorená až po skončení pracovného pomeru. Nesúhlasil s výkladom ust. § 842 Obč. zák. v zmysle, že zmluvu o dôchodku je možné uzatvoriť na dobu určitú, nakoľko znenie tohto ustanovenia takýto výklad priamo vylučuje. Namietal tiež, že súd prvej inštancie neaplikoval zákon o bankách v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona vyjadreným v ust. § 1 tohto zákona, pretože jeho právne závery neprispievajú k ochrane bezpečného fungovania bankového systému, ale naopak, dávajú návod na to, ako právne obísť zákonný zákaz daný bankám ustanovením § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách, resp. ako obísť zákaz uzatvárania zmlúv za nápadne nevýhodných podmienok, obsiahnutý v ustanovení § 27 ods. 8 zákona o bankách, teda poskytol bankám na území Slovenskej republiky možnosť uzatvárať jednostranne banku zaväzujúce zmluvy o dôchodku (s inými osobami než sú klienti banky) v akejkoľvek výške peňažného záväzku, a tým použiť vklady klientov na výplatu týchto záväzkov. Na záver uviedol, že nesprávnym výkladom rozhodujúcich zákonných ustanovení došlo k porušeniu ochrany vlastníckeho práva (majetku) žalovaného a k zvýhodneniu žalobkyne na úkor žalovaného.

10. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadrila.

11. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je vo vzťahu k prvému výroku napadnutého rozsudku, ktorým bolo žalobe v časti o zaplatenie sumy 15.473,25 eur s príslušenstvom vyhovené, nedôvodné a vo vzťahu k zvyšným dvom výrokom (druhému a tretiemu) dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bolo žalobe v časti o zaplatenie sumy 15.473,25 eur s príslušenstvom vyhovené, ako vecne správny potvrdil a vo zvyšku napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

13. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie o žalobe žalobkyne v časti o zaplatenie sumy 15.473,25 eur s príslušenstvom, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa tejto časti rozsudku a v podrobnostiach na ne poukazuje. Odvolací súd po preskúmaní predloženého spisu a napadnutého rozsudku v časti, ktorou bolo žalobe žalobkyne o zaplatenie sumy 15.473,25 eur s príslušenstvom vyhovené (v prvom výroku), konštatuje, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby žalobkyne v tejto časti, ako aj na opodstatnenosť

tvrdení žalovaného, ktoré uvádzal na svoju obranu, výsledky dokazovania zhodnotil v súlade s ust. § 191 C.s.p. účinným od 01.07.2016, dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe potom vyvodil aj správny právny záver o sporovými stranami platne uzavretej zmluve o poskytovaní plnenia z podporného dôchodkového fondu (ďalej len "zmluva o dôchodku"), ktorá bola uzatvorená na dobu určitú neurčitého trvania, o neplatnosti výpovede a o povinnosti žalovaného vyplatiť žalobkyni plnenia z podporného dôchodkového fondu. Na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka, tieto aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k vyhovneniu žalobe v tejto časti aj náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil, pričom sa dôsledne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán a posúdil opodstatnenosť všetkých ich právne a skutkovo relevantných námietok. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, a keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadří sa len k odvolacím námietkam žalovaného.

15. Žalovaný v odvolaní v podstatnej časti len zopakoval a podrobnejšie rozviedol svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd sa pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia vzhľadom na odvolaciu námietku žalovaného zaoberal najskôr otázkou, či je zmluva o dôchodku uzavretá podľa ust. § 842 Obč. zák. zakladajúca právo na plnenie doživotne, zmluvou uzavretou na dobu určitú alebo neurčitú, keďže ide o otázku zásadnú pre rozhodnutie danej veci. V zmysle ust. § 842 Obč. zák. sa na základe zmluvy o dôchodku niekomu doživotne alebo na inak obmedzenú dobu neurčitého trvania zakladá právo na vyplácanie určitého dôchodku. Ide o zmluvu uzavretú medzi aspoň dvoma osobami, právo na vyplácanie dôchodku je síce časovo určené, ale nie je obmedzené určitým konkrétnym vopred vymedzeným časom trvania, k uzavretiu takejto zmluvy sa nevyžaduje žiaden dôvod alebo motív, preto dôvodom môže byť napríklad i skutočnosť, že sa niekto môže cítiť byť zaviazaný druhému pomáhať alebo poskytovať dôchodok ako protiplnenie z nejakého iného právneho úkonu. Doživotne určená doba trvania zmluvy o dôchodku je ekvivalentom inak určenej doby neurčitého trvania. Zmluvou o dôchodku sa v prospech žalobkyne založilo právo na vyplácanie dôchodku doživotne, t.j. na inak určenú dobu neurčitého trvania, kedy je presne určený okamih začiatku vyplácania dôchodku a okamih ukončenia právneho vzťahu, a to smrťou, teda skutočnosťou nezávislou od ľudskej vôle. Jedná sa potom o presne určenú dobu s presne určeným začiatkom a koncom, len jej trvanie je neurčité. Podstatou uzatvorenej zmluvy o dôchodku je záväzok jednej zmluvnej strany, v tomto prípade žalovaného, poskytovať plnenie druhej zmluvnej strane (žalobkyni) počas trvania zmluvy. Vymedzenie trvania tejto zmluvy je dané pojmom „na doživotie“. Zmyslom takejto právnej úpravy je poskytovať osobe z takejto zmluvy oprávnenej záruku plnenia zo strany osoby povinnej na obdobie dožitia oprávnenej osoby. Práve takúto zmluvu o dôchodku platne uzatvorili strany sporu, pričom v zmluve je doba poskytovania plnenia z podporného dôchodkového fondu dojednaná tak, že táto je viazaná na konkrétnym dátumom neurčiteľnú objektívne zistiteľnú skutočnosť, z ktorej je možné bez pochybností zistiť, kedy vzťah medzi zmluvnými stranami skončí, bez ohľadu na to, že v čase uzavretia zmluvy nemali zmluvné strany istotu, kedy takto dojednaná doba uplynie. Niet potom žiadnych pochyb o tom, že medzi sporovými stranami uzavretá zmluva o dôchodku je uzavretá na dobu určitú.

16. Odvolací súd zdôrazňuje, že Občiansky zákonník nepripúšťa možnosť vypovedania zmluvy o dôchodku, pretože by to bolo v rozpore so zmyslom a účelom špeciálnej právnej úpravy zmluvy o dôchodku, ktorej podstatou je istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe. Navyiac, ustanovenie § 582 ods. 1 Obč. zák. upravuje možnosť ukončenia právneho vzťahu a spôsob zrušenia záväzku založeného zmluvou uzavretou na neurčitú dobu, predmetom ktorého je opakovaná činnosť alebo záväzok, a to jednostranným právnym úkonom - výpoveďou. Keďže zmluva o dôchodku je však zmluvou uzavretou na dobu určitú, a nie na dobu neurčitú, žalovaný ju nemohol podľa § 582 Obč. zák. vypovedať, a preto je jeho výpoveď neplatná a záver súdu prvej inštancie vyslovujúci neplatnosť takejto výpovede, správny. Ak by totiž súd prvej inštancie pripustil možnosť ukončenia zmluvy jednostrannou výpoveďou zo strany žalovaného, aplikoval by ust. § 842 a § 582 Obč. zák. ústavne nekomfortným spôsobom, čo by znamenalo porušenie základného práva strany sporu na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Tento záver vyplýva z nálezu ÚS SR II. ÚS 26/2012-33, je ustálený, a súdna prax si ho plne osvojila, keďže iné právne posúdenie ani neprichádza do úvahy. S prihliadnutím na skutkové zistenia súdu prvej inštancie majúce oporu vo vykonanom dokazovaní je potom vo vzťahu k uplatnenému nároku správny jeho záver, že medzi účastníkmi bola uzatvorená Zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu, ktorá je svojím charakterom zmluvou o dôchodku uzavretou na dobu určitú neurčitého trvania - do dožitia.

Vzhľadom na najvyššími súdnymi autoritami judikovaný právny názor, že výpoveď zo zmlúv o dôchodku, ktoré uzatvoril žalovaný s jeho zamestnancami, je v rozpore so zákonom a ako právny úkon je neplatná v zmysle § 39 Obč. zák., je nepochybné, že žalovaný je povinný podľa uzavretej zmluvy aj naďalej poskytovať plnenia.

17. Čo sa týka námietok žalovaného v odvolaní ako v i v priebehu prvoinštančného konania, že predmetná zmluva je v rozpore so zákonom o bankách, a že jeho záväzok zo zmluvy o dôchodku zanikol pre nemožnosť plnenia v dôsledku rozporu zmluvy so zákonom o bankách, konkrétne s ust. § 27 ods. 8 v nadväznosti na ustanovenie § 116 a § 119 ods. 3 zákona o bankách, odvolací súd sa s týmito námietkami nestotožnil a vyhodnotil ich ako účelovú obranu žalovaného. Považuje za potrebné poukázať na to, že uvedená právna úprava bola zavedená s účinnosťou od 01.01.2002 v ustanovení § 27 ods. 5 a až od 01.01.2007 v § 27 ods. 8 zák. o bankách, pričom žalovaný aj po 01.01.2002 žalobkyňu v zmysle zmluvy plnil až do jej vypovedania (v roku 2010). Zmluva o dôchodku taktiež nie je zmluvou uzavretou na strane banky za nápadne nevýhodných podmienok, ktorá by banku zaväzovala na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. Vznik Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s. a jeho Štatútu bol starostlivo a dlhodobo pripravovaný, v snahe určitého odškodnenia zamestnancov - dôchodcov, ktorí po uzavretí takejto zmluvy na základe dohody nastúpili do starobného dôchodku. Jednalo sa o zamestnanecký benefit pre niektorých zamestnancov, ktorý predstavoval súčasť protihodnoty za hodnoty vytvárané zamestnancami počas trvania pracovného pomeru. Práve zánik pracovného pomeru bol predpokladom vzniku nároku na dôchodok. Dôvodom uzavretia takejto zmluvy o dôchodku môžu byť citové, či morálne pohnútky, za poskytnutý dôchodok sa nemusí poskytnúť protiplnenie. V zmysle čl. II. štatútu bol „Podporný dôchodkový fond“ vytvorený na základe „Podnikovej kolektívnej zmluvy Slovenskej štátnej sporiteľne na rok 1993“, v súlade s nariadením vl. ČSFR č. 577/90 Zb. o finančnom hospodárení štátnych podnikov. Odvolací súd zdôrazňuje, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by vykonávanie plnenia v zmysle zmluvy o dôchodku bolo v rozpore so zákonom, a teda že takéto plnenie je v zmysle § 575 Obč. zák. nemožné. Aj zo samotného zaradenia ust. § 27 ods. 8 do šiestej časti zákona o bankách, ktorý nesie označenie „požiadavky na podnikanie banky a pobočky zahraničnej banky“ vyplýva, že citované ustanovenie sa týka podnikania banky a nie iných právnych vzťahov banky vzniknutých napr. na základe platne uzavretej zmluvy o dôchodku. Ustanovenie § 27 ods. 8 zákona o bankách sa preto netýka vzťahov medzi bývalým zamestnávateľom a bývalým zamestnancom upravených predmetnou zmluvou o dôchodku, teda interných vecí banky. Preto sa odvolací súd nestotožnil ani s argumentáciou žalovaného, že zmluva o dôchodku zanikla v dôsledku nemožnosti plnenia podľa § 575 ods. 1 Obč. zák. vzhľadom na § 27 ods. 8 zákona o bankách, podľa ktorého banka nemôže uzatvárať zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenia alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, ako aj s poukazom na ust. § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou tohto zákona. Žalovaný totiž neuzatváral zmluvu so žalobkyňou ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti, ale z jeho strany išlo o činnosť spadajúcu pod personálnu a sociálnu agendu. Potom je tiež zrejmé, že právny vzťah žalobkyne a žalobcu nie je vzťahom súvisiacim so vznikom, organizáciou, riadením a podnikaním žalovaného. V tejto súvislosti odvolací súd tiež dodáva, že mu nie je známe, že by žalovanému bola takáto nepovolená činnosť (teda rozpor zmluvy so zákonom) vytknutá v rámci výkonu bankového dohľadu nad jeho činnosťou.

18. Z uvedeného nesporne vyplýva, že obsah odvolania žalovaného nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov. Preto, ak súd prvej inštancie žalobe žalobkyne v časti o zaplatenie sumy 15.473,25 eur s príslušenstvom vyhovel, rozhodol správne a odvolací súd z tohto dôvodu rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

19. Pokiaľ však ide o napadnutý rozsudok v časti, ktorou súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 582 ods. 1 Obč. zák. vyhovel žalobe žalobkyne aj v časti, ktorou sa domáhala uloženia žalovanému povinnosti vyplácať jej mesačne sumu vo výške 618,93 eur vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom rozsudok súdu prvej inštancie nadobudne právoplatnosť, až do jej dožitia s tým, že vyplácanie peňažných plnení sa skončí mesiacom, v ktorom sa dožije aspoň prvého dňa tohto mesiaca (t.j. druhý výrok rozsudku), v tejto časti odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (podľa ust. § 582 ods. 1 Obč. zák.) a tejto časti zodpovedajúce odôvodnenie rozsudku je rozporuplné (keď odporuje samotným súdom prvej inštancie prijatému a ustálenou súdnou praxou potvrdenému právnenému záveru, podľa ktorého zmluva

o dôchodku, na základe ktorej vznikol medzi stranami sporu posudzovaný právny vzťah, je uzavretá podľa ust. § 842 Obč. zák. na dobu určitú neurčitého trvania bez možnosti jej vypovedania, preto na ňu nemožno aplikovať ust. § 582 Obč. zák.), nekonzistentné a pre strany sporu nejednoznačné, zmätočné a nedostatočne odôvodnené (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

20. Odvolací súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 582 ods. 1 Obč. zák. upravuje spôsob vypovedania zmluvy dojednanej na dobu neurčitú, ktorej predmetom je záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť, alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strpieť určitú činnosť, ak zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede. Preto, ak súd prvej inštancie rozhodol o žalobkyňou uplatnenom nároku na uhrádzanie budúcich (v budúcnosti splatných) plnení (dôchodkov) vo výške 618,93 eur mesačne žalovaným až do jej dožitia tak, že jej tento nárok (druhým výrokom napadnutého rozsudku) priznal, odôvodňujúc to tým, že medzi stranami sporu ide v zmysle ust. § 582 ods. 1 Obč. zák. o typ zmluvy, ktorej predmetom je záväzok na opakovanú činnosť a v dôsledku sústavného porušovania povinnosti zo strany žalovaného by žalobkyňa musela podávať stále nové a nové žaloby na súd, odvolací súd konštatuje, že takéto právne posúdenie súdu prvej inštancie je nesprávne predovšetkým z dôvodu, že ust. § 582 ods. 1 Obč. zák., ako je už vyššie uvedené, sa na daný prípad vôbec nevzťahuje, nakoľko upravuje iba spôsob vypovedania zmluvy dojednanej na dobu neurčitú (o akú v danom prípade ani nejde) a zároveň vôbec neupravuje možnosť (oprávnenie) súdu zaviazat' zmluvnú stranu, ktorá opakovane porušuje svoju zmluvnú povinnosť poskytovať opakujúce sa plnenia v dohodnutej dobe, k povinnosti plniť druhej zmluvnej strane podľa zmluvy aj plnenia (v danom prípade dôchodky), ktoré sa stanú splatné až v budúcnosti. Odvolaciemu súdu preto nie je zrejmé, akými myšlienkovými procesmi a úvahami sa súd prvej inštancie riadil, keď na daný prípad aplikoval ust. § 582 ods. 1 Obč. zák., a akým spôsobom z tohto ustanovenia súčasne vyvodil oprávnenie súdu zaviazat' žalovaného k povinnosti uhrádzať žalobkyňi v budúcnosti splatné plnenia (dôchodky) vo výške 618,93 eur mesačne až do jej dožitia, keď z tohto ustanovenia žiadne takéto oprávnenie, ani nárok žalobkyne na uloženie povinnosti žalovanému súdom plniť v budúcnosti splatné zmluvne dohodnuté plnenia nevyplýva. Odôvodnenie rozsudku v tejto časti je preto nielen nedostatočné, nejednoznačné a zmätočné, ale aj odvolacím súdom nepreskúmateľné. Odvolací súd sa môže len domnievať, že súd prvej inštancie (bez relevantného odôvodnenia) žalobe v tejto časti vyhovel zjednodušene povedané preto, aby teoreticky v prípade, ktorý však doposiaľ nenastal, že si žalovaný v budúcnosti nebude voči žalobkyňi plniť svoje zmluvné povinnosti, nemusela žalobkyňa svoje nároky uplatňovať žalobou na súde (ktorý by v konaní o žalobe posudzoval dôvodnosť jej nárokov), ale rovno u exekútora, čiže „pre istotu“ jej priznal exekučný titul. Takéto odôvodnenie priznania nároku považuje odvolací súd nielen za arbitrárne ale aj za absurdné. Keďže aplikácia nejakých relevantných právnych predpisov (okrem na vec sa nevzťahujúceho ust. § 582 ods. 1 Obč. zák.), ktoré by mali odôvodňovať dôvodnosť nároku žalobkyne, úplne absentuje, nedokázal odvolací súd vyššie uvedenú, ničím nepodloženú úvahu súdu prvej inštancie preskúmať.

21. Odvolací súd považuje za nevyhnutné dať súdu prvej inštancie do pozornosti náležitosti odôvodnenia rozsudku podľa ust. § 220 ods. 2 C.s.p., ktorým zákonodarca uložil súdu povinnosť svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodniť. Súd prvej inštancie sa vyššie uvedeným postupom neriadil, keďže v časti týkajúcej sa rozhodovania o žalobkyňou uplatnenom nároku na uhrádzanie budúcich plnení (dôchodkov) vo výške 618,93 eur mesačne žalovaným až do jej dožitia, je odôvodnenie jeho vyhovujúceho rozhodnutia zmätočné a nepreskúmateľné.

22. V tejto súvislosti odvolací súd potom opätovne, ako už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, pripomína, že sporové strany majú právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, teda s uplatnením nárokov, a obranou proti takému uplatneniu. Úvahy súdu o skutkových, ale aj právnych záveroch musia byť riadne a zrozumiteľne odôvodnené tak, aby nevznikli pochybnosti o zákonnosti rozhodnutia najmä zo strany strán sporu, ktorým je takéto rozhodnutie určené. Nedostatok riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia je porušením práva strany sporu na spravodlivé súdne konanie, pretože sa mu tým odníma možnosť vnímať rozhodnutie ako logicky pochopiteľný celok a súčasne možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia opravných prostriedkov, a teda aj možnosť riadne konať pred súdom. Odňatie možnosti strane sporu konať pred súdom je porušením jej procesných práv, a dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd dospel s poukazom na vyššie uvedené k záveru, že súd prvej inštancie týmto nesprávnym procesným postupom, keď vypracoval rozhodnutie v časti vyhovieť žalobkyňou uplatnenému nároku na uloženie povinnosti žalovanému hradiť jej budúce plnenia

(dôchodky) vo výške 618,93 eur mesačne až do jej dožitia, bez zákonom stanovených náležitostí, znemožnil žalovanému brániť jemu patriace procesné práva, nakoľko nedostatočným, rozporuplným a zmätočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia v tejto časti, odňal žalovanému možnosť v podanom opravnom prostriedku plnohodnotne argumentovať, čím mu odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces. Tieto procesné pochybenia súdu prvej inštancie nie je možné v odvolacom konaní napraviť, nakoľko nedostatočné a zmätočné odôvodnenie dotknutej časti rozsudku nie je možné preskúmať.

23. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok v časti, v ktorej uložil žalovanému povinnosť vyplácať žalobkyni mesačne sumu 618,93 eur vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom tento výrok nadobudne právoplatnosť, až do dožitia žalobkyne s tým, že nárok na mesačné peňažné plnenie jej vznikne poslednýkrát za mesiac, v ktorom sa dožije aspoň prvého dňa a bude splatný k 15. dňu tohto mesiaca, v ktorom sa žalobkyňa dožije aspoň prvého dňa (v druhom výroku), ako i v súvisiacej časti o trovách konania (v treťom výroku) podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom opätovne o tejto časti žaloby rozhodne a svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodní. Odvolací súd v súvislosti so žalobkyňou uplatneným nárokom na uloženie povinnosti žalovanému vyplácať jej v budúcnosti mesačne plnenia zo zmluvy zdôrazňuje, že ide o žalobu na plnenie podľa ust. § 137 písm. a) C.s.p., a to na plnenie zo zmluvy (teda nie zo zákona), ktorou si sporové strany upravili svoje práva a povinnosti. Keďže žalobou na plnenie sa poskytuje ochrana právu, ktoré už bolo porušené, a je jej možné vyhovieť za predpokladu, že nárok žalobkyne na plnenie je preukázaný, vymáhaná pohľadávka splatná, a žalovaný si povinnosť zaplatiť ju žalobkyni nesplnil a je v omeškaní, bude úlohou súdu prvej inštancie vysporiadať sa s otázkou, či je žalobkyňa s poukazom na nejaké konkrétne zákonné ustanovenia oprávnená (teda či má nárok) uplatniť voči žalovanému žalobou na súde priznanie zmluvných nárokov na plnenie, ktoré jej vzniknú až v budúcnosti, ktoré nie sú splatné a vo vzťahu ku ktorým doposiaľ zo strany žalovaného nedošlo k porušeniu jeho zmluvnej povinnosti plniť riadne a včas. Závery, ku ktorým súd prvej inštancie dospeje, musia byť dostatočne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnené tak, a aby na ne strany mohli v prípadnom odvolaní reagovať, a aby boli v odvolacom konaní preskúmateľné.

24. O náhrade trov konania (aj odvolacieho) rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (ust. § 396 ods. 3 C.s.p.).

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).